

JAZZFLITS NUMMER 399**12 JUNI 2023****IN DIT NUMMER:****1 BERICHTEN****4 JAZZ OP DE PLAAT**Bram Stadhouders, Meral Polat,
Bert Joris, New York Second,
Jonathan Nagel, Will Jasper e.a.**11 JAZZ OP HET PODIUM**Marjorie Barnes & MJO,
James Brandon Lewis.**EN VERDER (ONDER MEER):****17** Jazzstandards (Ruud Bergamin)**18** Wessel Ilcken Prijs 1965 (H v Eeden)**20** Donald Lambert (Erik Carrette)**19,5 JAAR JAZZFLITS****01 09 2003 - 01 03 2023****JF NR. 400 KOMT 26 JUNI UIT****BERICHTEN**

Yannick Hiwat. (Persfoto)

Compositieopdracht North Sea Jazz Festival voor Yannick Hiwat

De vrije compositieopdracht die het North Sea Jazz Festival jaarlijks verstrekt, is dit jaar aan violist-componist Yannick Hiwat toegekend. Hij krijgt de opdracht 'vanwege zijn eigentijdse stijl waarin hij disciplines samenbrengt, van klassieke muziek tot jazz, soul en hip-hop'. De compositie die Hiwat maakt is getiteld 'Frimangron', wat vrij vertaald 'het land van de vrije mensen' betekent. De jury voor de opdracht bestond dit jaar uit de programmeurs Raluca Baicu en Maaïke Teunissen, en Nada Mounzer (NTR): "Hiwat verbreedt met zijn nieuwe geluid en eigen signatuur het Nederlandse canon. Daarnaast toont Hiwat lef door wegen te bewandelen die in Nederland nog niet zijn platgetreden", zo menen zij. De officiële première van 'Frimangron' is op vrijdag 7 juli tijdens het North Sea Jazz Festival in Ahoy, Rotterdam.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003**JAZZ IN DUKETOWN TREKT 125.000 MENSEN**

Eric Vloeimans met zijn nieuwe band Hotspot. De gitarist is Jérôme Hol. (Foto: Mari Durieux - Caboom)

Volgens opgave van de organisatie bezochten ruim 125.000 mensen het gratis driedaagse festival Jazz in Duketown. Dat vond het afgelopen Pinksterweekeinde voor de 49ste keer in 's Hertogenbosch plaats. Trompettist Eric Vloeimans introduceerde op het festival zijn band Hotspot en saxofonist Yuri Honing zijn gloednieuwe Peace Orchestra.

Stef Thijssen, voorzitter van Jazz in Duketown, toonde zich na afloop van het festival uiterst tevreden over het verloop en keek tevens al reikhalzend uit naar de vijftigste editie volgend jaar: "Deze meer dan geslaagde editie en de hoge bezoekersaantallen zijn veelbelovend als opmaat naar de volgende editie. De positieve reacties van bezoekers en artiesten, de vrolijke gezichten, de brede programmering en de onuitputtende energie van vrijwilligers beloven nu al veel goeds voor volgend jaar, de 50ste editie van dit mooie festival!" Jazz in Duketown nummer vijftig start op vrijdag 17 mei 2024.

[...meer foto's van Jazz in Duketown op de volgende pagina.](#)

NJA zet opnames

Dutch Hobby-Orkest op plaat

Het Nederlands Jazz Archief heeft een plaat uitgebracht met opnames van het Hobby Orkest. 'Our Time' is het eerste album van deze formatie met Nederlandse jazzmusici van naam, onder wie de saxofonisten Piet Noordijk, Tony Vos, Herman Schoonderwalt, Ferdinand Povel, en de trompettisten Eddie Engels en Cees Smal. Ze kwamen eind jaren zestig tijdens de nachtelijke uren in de Soundpush in Blaricum bijeen om voor hun plezier samen te spelen. Onder anderen Frans Elsen, Rob Madna, Cees Smal en Rogier van Otterloo maakten de arrangementen. Op de plaat staan veertien tracks uit de jaren 1967 en 1968. Het leeuwendeel is afkomstig van de originele mastertapes die leadtrompettist en studio-eigenaar Frans Mijts (1938-2022) jarenlang in zijn opslag bewaarde. Het zijn stereo-opnamen die met de allernieuwste apparatuur gemaakt werden. Twaalf van de veertien stukken zijn geschreven door Nederlandse musici. De overige twee zijn 'I didn't know what time it was' van Rodgers en Hart, en 'Sweet and lovely' van Arnheim/Daniels/Tobias, allebei in een arrangement van Frans Elsen.

Bekijk hier een film over het orkest:
<https://ap.lc/8RO4w>

Gitariste conservatorium A'dam wint Downbeat Student Music Award

In het juni-nummer van het Amerikaanse blad Downbeat zijn de winnaars bekendgemaakt van de 46ste jaarlijkse Downbeat Student Music Awards. Temidden van de vele Amerikaanse winnaars is in de categorie 'Small Jazz Combo' de Emma Feld-Mugnaini Band bekroond als 'Performing Arts High School Winner'. Gitariste Feld-Mugnaini studeert aan het Conservatorium van Amsterdam bij Jesse van Ruller.

Op de Markt pakte het nieuwe Peace Orchestra van saxofonist Yuri Honing het publiek volledig in. (Foto: Marc Claudemans)

FESTIVAL JAZZ IN DUKETOWN 2023

Op het Kerkplein speelde op zaterdag WAAN, met onder anderen Bart Wirtz (sax) en Emiel van Rijthoven (toetsen), energieke jazz, roots en funk. (Foto: Angeliq Lemmens)

Festival Gent Jazz krijgt jaarlijks 150.000 euro bijdrage van Stad Gent

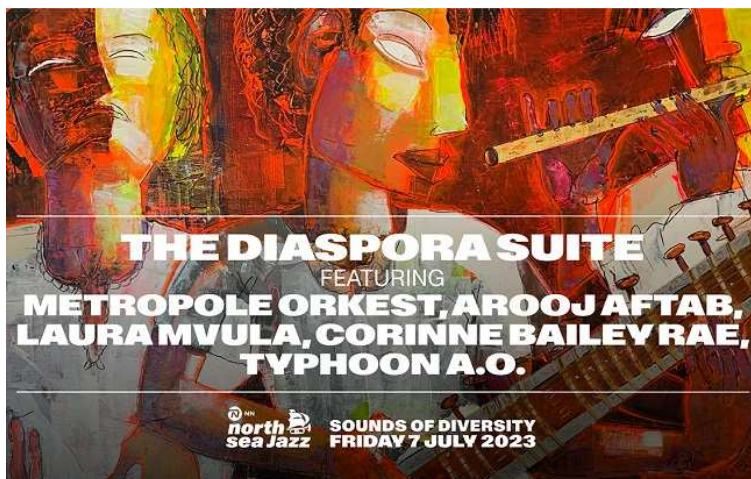
Concertorganisator Greenhouse Talent, dat eind vorig jaar het failliete festival Gent Jazz overnam, krijgt in 2023, 2024 en 2025 jaarlijks 150.000 euro subsidie van de Stad Gent. De vorige organisator kreeg nog 260.000 euro per jaar. De nieuwe subsidie mag niet worden besteed aan personeel of commerciële activiteiten. De vorige organisator van Gent Jazz, zo bleek bij het faillissement, besteedde de subsidie niet altijd op een in de ogen van het stadsbestuur gewenste wijze. Daarom zijn er nu strikte voorwaarden aan de subsidie verbonden. Zo moet het festival in ruil voor het geld podiumkansen geven aan lokale jazzmuzikanten. En verder moet Gent Jazz als partner een bijdrage leveren aan de tiende European Jazz Conference (een bijeenkomst van Europese jazzprofessionals, georganiseerd door het European Jazz Network (EJN)), die in 2024 in Gent wordt gehouden. Bepaalde extraatjes zoals gratis VIP-kaarten, die de Stad Gent zelf ook kreeg, zijn geschrapt.

Brussels Jazz Weekend door 200.000 mensen bezocht

Het gratis jaarlijkse Brussels Jazz Weekend heeft van vrijdagavond 26 mei tot en met zondag 29 mei 200.000 muzikliefhebbers naar de Belgische hoofdstad getrokken. Het vond op vijf plaatsen in Brussel plaats, onder meer op de Grote Markt, aan De Beurs en op het Sint-Katelijneplein. Op elke locatie kon een andere jazzstijl beluisterd worden. Bezoekers konden uit meer dan 150 optredens kiezen. Het aantal bezoekers spoort met de opkomst in 2022 en 2019, het jaar voor de coronacrisis. De organisatoren streven op termijn met de bezoekerscijfers een plek in de top vijf van gratis Europese festivals na. Ze danken de goede opkomst van dit jaar aan het mooie weer tijdens het Pinksterweekend.

Actuele berichten vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL GEEFT AANDACHT AAN NEDERLANDS SLAVERNIJVERLEDEN

Het North Sea Jazz Festival heeft dit jaar 'Sounds of Diversity – A Shared Musical Heritage' als thema. Hiermee wordt herdacht dat het dit jaar 150 jaar geleden is dat de slavernij in de toenmalige Nederlandse koloniën werd afgeschaft. Via die koloniën brachten mensen uit andere culturen hun muziek naar Nederland.

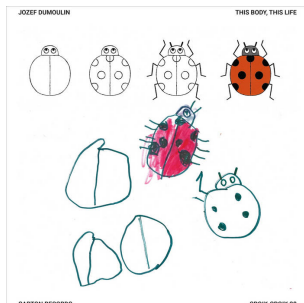
Het thema wordt op vrijdag, de eerste festivaldag, ingekleurd met 'The Diaspora Suite'. Die wordt uitgevoerd door het Metropole Orkest onder leiding van Jules Buckley. De 'Suite' is samengesteld door het orkest en festivalcurator Mike Bindraban. Nationale en internationale artiesten, schrijvers en musici werken aan het stuk mee, onder wie Corinne Bailey Rae, Shirma Rouse (zang); Typhoon, Ronald Sniijders (fluit); Camilla George, Cassie Kinoshi (saxofoon); Shauntell Baumgard, Yannick Hiwat (viool); Gyan, Rafael Devante Sinay (gitaar); Adinda Meertins, Jason Eduwaiti (bas); Sarathy Korwar (drums, tabla); Yoràn Vroom (drums); Vernon Chatlein (percussie) en het ZO! Gospel Choir. Op zondag brengt het Metropole Orkest in het kader van het 'Sounds of Diversity'-thema met gastartiesten een hommage aan de Curaçaose componisten Jacobo 'Coco' Palm en zijn familie, en aan Rudy Plaate met 'Palm & Plaate Classic And Popular Compositions From Curaçao'.

Village Gate-concert Coltrane met Eric Dolphy op plaat uit

Opnames die in augustus 1961 in New York werden gemaakt van saxofonist John Coltrane en Eric Dolphy (altsax, basklarinet), verschijnen half juli op plaat onder de titel 'Evenings At The Village Gate: John Coltrane With Eric Dolphy' (label: Impulse!). Coltrane speelde de hele genoemde maand in de Village Gate – gevestigd in een kelder in Greenwich Village (Bleecker Street Nr. 1580) - in diverse bezettingen met diverse gasten. Op de plaat is hij te horen met onder anderen pianist McCoy Tyner, bassist Reggie Workman en drummer Elvin Jones. De opnames werden gemaakt als onderdeel van een test van de nieuwe geluidsinstallatie van de club. Ze werden recentelijk in de New York Public Library teruggevonden en zijn van goede technische kwaliteit. Het nieuwe live-album bevat zo'n tachtig minuten muziek verdeeld over vijf nummers: 'My favorite things' (Hammerstein II, Rodgers) 15:45 min; drie nummers van John Coltrane: 'When lights are low' 15:10 min; 'Impressions' 10:00 min; en 'Africa' 22:41 min; en de traditional 'Greensleeves', 16.15 min.

JAZZ OP DE PLAAT

JOZEF DUMOULIN
This Body, This Life
 Carton records

De Belgische toetsenman Jozef Dumoulin lijkt drie V's hoog in het vaandel te hebben: verbazing, vervreemding en verwondering – in een willekeurige volgorde. 'This Body, This Life' is zijn eerste solo-plaat sinds 2014, toen hij verraste met 'A Fender Rhodes Solo'. Het zweverige geluid van de met effectapparatuur behandelde elektrische piano van die naam treffen we ook op de nieuwe plaat. Maar hij heeft het geluid ervan ingebed in andere klanken van, bijvoorbeeld, een vleugel, diverse synthesizers en andere elektronica, en spraaksamples. Al vanaf het openingsstuk, 'Ear of the ear', met zijn ongrijpbare, grillige lijnenspel, lijkt Dumoulin erop uit te zijn om alle verwachtingspatronen onder de stoelpoten van de luisteraar weg te zagen. Hij vermengt akoestische pianoklanken met elektronica en tegen het eind horen we ook nog wat elektronische beats langskomen. Die beats gaan een eigen leven leiden in 'Social distance', om plaats te maken voor een Morton Feldman-achtige verstilling in 'Eighteen chords for an angel'. En net als we gewend zijn aan zijn surrealistische klankwerelden, komt hij met een popliedje, 'Altijd Koko ziek', gezongen door zijn zoontje Ayaan. En passant horen we ook nog bijna-jazz in 'Lonely tree on rocks' en 'Speciale pasta'. En met het ook weer verstilde slotstuk 'Everything to look forward to' laat Dumoulin de luisteraar achter in verbazing, vervreemding en verwondering. Inderdaad, weer die drie V's. 'This Body, This Life' is verkrijgbaar op cd en op vinyl (en uiteraard digitaal).

Herman te Loo

Bezetting:

Jozef Dumoulin (piano, Fender Rhodes, synthesizers, gitaar, computer, field recordings, stem),
 + Ayaan Dumoulin (stem, keyboards).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/4yay3jpm>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

WILL JASPER QUARTET
Jammin' At The Stable
 Eigen Beheer

De geboren Groninger Will Jasper begon op vijftienjarige leeftijd met saxofoonspelen. Hij is de zoon van tenorsaxofonist Sije 'Sleepy' Jasper en een neef van pianist Lex Jasper. Will Jasper studeerde saxofoon op het Hilversums Conservatorium bij saxofonist Ferdinand Povel. Hij is daar in 1991 afgestudeerd. Nadien speelde hij in een groot aantal orkesten en bigbands, maar hij heeft ook al jaren een eigen kwartet. Daarmee heeft hij 'Jammin' At The Stable' opgenomen.

De cd is 'old school'-jazz. Jasper maakte voor de plaat een excellente keuze uit 'jazzstandards'. Hij schuwde daarbij minder bekende stukken niet. Zo staan Kenny Barrons 'Voyage' en Joe Hendersons 'Recorda me' op de plaat. Absoluut geen makkelijk gangbare stukken, waarin Jasper duidelijk laat horen dat hij een meer dan verdienstelijk musicus is. Meer dan verdienstelijk is ook de uitstekende ritmesectie. Let vooral op de timing van drummer Gijs Dijkhuizen. In 'In a sentimental mood' dubbelt Jasper op fluit. Het leverde een mooie, maar vooral gevoelige uitvoering van de Ellington-klassieker op. De Groningse saxofonist is een enigszins bescheiden man. Dat de titel van de cd, 'Jammin' At The Stable', de titel is van een nummer van Joe Dinkelbach, de pianist op deze plaat, illustreert dat. Jasper heeft het album opgedragen aan Sije Jasper. Als blijk van de toewijding aan zijn vader sluit de cd af met zijn 'Waltz for my old man', een stuk dat uitstekend op deze plaat past. 'Jammin' At The Stable' is een plaat om je vingers bij af te likken!

Bart Hollebrandse

Bezetting:

Will Jasper (tenorsax, fluit),
 Joe Dinkelbach (piano),
 Frans van Geest (bas),
 Gijs Dijkhuizen (drums).

Maak hier kennis met Will Jasper:
<https://tinyurl.com/j5dfprc5>

JONATHAN NAGEL/MAIJA ANTTILA
Way Over Time

Xilent Records

De Duits/Nederlandse contrabassist Jonathan Nagel werkt gestaag aan een volstrekt eigen oeuvre, dat hij uitbrengt op zijn eigen Xilent-label. Vorig jaar verscheen daar al het imposante debuut 'Eventually', en nu ligt er 'Way Over Time', opnieuw op onberispelijk vinyl geperst. Ditmaal heeft de bassist een instrumentalist aan zijn zijde, in de persoon van de Finse, klassiek geschoolde basklarinettiste Maija Anttila. Hoe ideaal deze instrumenten bij elkaar passen, heb ik in de kolommen van Jazzflits al meermalen uit de doeken gedaan, en ook hier pakt dat weer wonderschoon uit. Met veel strijkwerk, maar ook percussieve klanken laat Nagel zijn contrabas zowel akoestisch als vervormd door effectapparatuur horen. Anttila doet hetzelfde met haar basklarinet, en dat biedt het duo een breed scala aan klanken. Daarmee bouwen ze muziek die je het best als 'soundscapes' zou kunnen kwalificeren. De opbouw is veelal traag en levert zo de nodige spanning op, met soms omineuze ondertonen. Met titels als 'Night' en 'Sky' is dan ook veel gezegd: de sfeer is duister, net als op de voorganger, 'Eventually'. Voor wie bereid is zich daarin onder te dompelen, biedt 'Way Over Time' een boeiend oorspel.

Herman te Loo

Bezetting:

Jonathan Nagel (contrabas, elektronica),
 Maija Anttila (basklarinet, elektronica).

Luister hier naar muziek van het album:

<https://tinyurl.com/sewhn437>

JONATHAN NAGEL/MARITHÉ VAN DER AA
An August Silence

Xilent Records

Vlak na het op vinyl uitgebrachte 'Way Over Time' (zie hiernaast) komt bassist Jonathan Nagel alweer met een volgend album, ditmaal op cd. Op 'An August Silence' laat hij zich vergezellen door de Belgische zangeres Marithé van der Aa. Anders dan op de eerdere plaat wordt hier geen effectapparatuur op de contrabas gebruikt, maar horen we Nagel als akoestisch strijker bezig. Zoals de titel al suggereert, is de sfeer van het album ingetogen. Alle stukken dragen de titel 'Silence' plus een Romeins cijfer, en soms een extra titel, die verwijst naar de door Nagel zelf geschreven tekst. Die teksten worden door Van der Aa deels gezongen en deels gesproken. In de tracks die geen tekst hebben, biedt zij een vocalise als tweede lijn naast de lange baslijnen van Nagel. 'Silence I' en 'Silence V' kennen een traag verloop, met noten die geleidelijk veranderen en zo nieuwe harmonieën vormen. Minimal music-patronen en zang- en baslijnen die steeds een blokje extra krijgen (in 'Silence IV – If I touched you' en 'Silence VII – Will I') leveren ook interessante muziek op. Een enkele keer wordt de ingetogen sfeer doorbroken, zoals in het ritmische en rauwere 'Silence VI – In the chest' en de passievolle climax van het slotstuk 'Silence VII – Will I'.

Herman te Loo

Bezetting:

Jonathan Nagel (contrabas),
 Marithé van der Aa (stem).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/4ycc2xwh>

ZACK LOBER
No Fill3r
Zennez Records

Zack Lober is voor velen van ons nog een onbekende naam, maar deze bassist gaat de boel toch een beetje opschudden. Zack is een bassist van Canadese origine en een paar jaar geleden neergestreken in de Utrechtse wijk Leidsche Rijn. Hij debuteert nu met twee Nederlandse zielsverwanten met de elpee 'No FILL3R'. U leest het goed, voor deze primeur heeft u toch écht een platenspeler nodig. Maar wees gerust, de persing is uitstekend en vrij van tikjes en ruis. Zack Lober heeft deze trioplaat gemaakt met trompettiste Suzan Veneman en drumster Sun-Mi Hong, twee muzikanten met veel ideeën en improvisatietalent. Improvisatie is dan ook de grootste gemene deler van deze muziek. Ja, eindelijk weer eens een album vol jazzmuziek, waarin de muzikanten los komen van bladmuziek en vrijelijk interactief spelen met een klein thema. De elpee bevat acht stukken met een kop en een staart en daar tussenin spannende, maar ook toegankelijke jazzmuziek. Zack Lober heeft een mooie toon op zijn bas en speelt vaak ingetogen zonder effectbejag. Het nummer 'A hymn', de naam zegt het al, laat Zack in volle glorie horen. Het nummer 'No FILL3R' is een groepsimprovisatie; spannend en inventief, maar geen muziek voor bij het lezen van de krant. Dat geldt eigenlijk voor de hele plaat. Dit is muziek waarvoor je als luisteraar ook een beetje je best moet doen. Maar geloof me, je wordt er voor beloond.

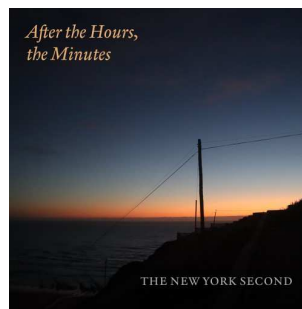
Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Zack Lober (bas),
 Suzan Veneman (trompet),
 Sun-Mi Hong (drums).

Bekijk de groep hier live:
<https://tinyurl.com/37frb94a>

THE NEW YORK SECOND
After The Hours, The Minutes
Eigen Beheer (haraldwalkate.com)

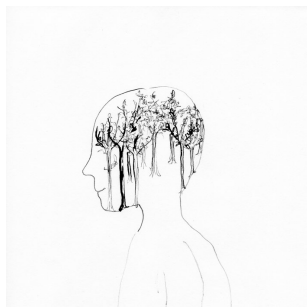
Fluit er nu iemand buiten in de tuin? Het laatste nummer op deze cd, 'Let's go where the mountain people go', eindigt met een fluitje en het zachtjes waaien van de wind. Of verbeeld ik mij dat, want de tuindeuren staan open? Het is een vredig einde van 'After The Hours, The Minutes', een cd met intense bespiegelingen over het verstrijken van tijd en onze omgang daarmee. Pianist Harald Walkate is een meester in het creëren van filmische muziek rond een thema. Al eerder deed hij dat in andere projecten zoals 'Music at Night', geïnspireerd op essays van de Brits-Amerikaanse schrijver Aldous Huxley. Ook nu heeft Harald weer eens wat gelezen dat bij hem in vruchtbare bodem valt; over het verstrijken van de tijd, een essay van Paul van Tongeren. Veel van Haralds associaties waaieren uit. Een fraai voorbeeld is het nummer 'What the bagelman saw', naar de titel van een artikel uit de New York Times. Het artikel kwam op de stapel 'nog te lezen', maar de titel bleef intrigeren. De fantasie ging op de loop met het zinnetje, en toen het stuk uiteindelijk werd gelezen bleek de eigen fantasie toch meer een inspiratiebron dan het oorspronkelijke stuk. Zo is er over elk nummer op deze cd wel een verhaaltje, gedachte of anekdote op te dissen. Harald Walkate heeft zich er niet met een jantje-van-leiden vanaf gemaakt. U wordt als luisteraar-lezer meegenomen in zijn belevingswereld, zowel in de muziek als via de toelichting in het cd-boekje. Nog zo'n verhaaltje: het nummer 'Moon, 2018' is geïnspireerd op een foto van Ilona Langbroek; een foto die bij Harald Walkate prominent aan de muur hangt. Het is een zeer fraaie mysterieuze foto van een volle maan in een zeer aparte schemering. De muziek die Harald hierbij componeerde is beeldend en filmisch. Maar hoe mooi de composities ook zijn, het valt of staat bij de uitvoering ervan en die is top. Alle drie de muzikanten spelen heel subtiel en dienstbaar. Maar juist daarvoor spelen Harald Walkate, bassist Lorenzo Buffa en drummer Max Sergeant elk voor zich, maar vooral ook met elkaar een hoofdrol.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Harald Walkate (piano, composities),
 Lorenzo Buffa (bas),
 Max Sergeant (drums).

HET OOG IN DE NAALD**Het Oog In De Naald****Minimal Damage Recordings**

Pianist/componist Albert van Veenendaal maakt graag beeldende en verhalende muziek. Zijn nieuwste project, Het Oog in de Naald, waarin hij een drietal jonge talenten om zich heen heeft verzameld, getuigt daar ook weer van. Uitgangspunt zijn gedichten van Van Veenendaals partner Monique Besten (een multitalent, want ze ontwierp ook het fraaie hoesje van dit debuutalbum). Die gaan over de 'condition humaine' en verraden een eigenzinnige kijk op de wereld om ons heen: soms grappig, soms vervreemdend, maar altijd verrassend. Altviool, cello, piano en twee zangstemmen (van Roosmarijn Tuenter en Francisca Snip) geven Van Veenendaal een kamermuziek-palet om mee te werken, maar toch klinken de composities zelden als klassieke muziek. Als wat dan wel? Tja, dat is niet in een hokje te vatten, en dat maakt 'Het Oog In De Naald' meteen zo bijzonder. Snip legt haar zachte gesproken teksten op een bedje van de strijkers en de soms minimalistische pianofiguren. Als ze samen met Tuenter zingt, bezorgt je dat kippenvel van pure schoonheid. Maar voordat het allemaal te lieflijk of te vertederend wordt, heeft Van Veenendaal de noten alweer van een rafelrandje voorzien. Zo word je als luisteraar voortdurend verrast en ontstaan er beelden in je hoofd die je bijblijven. De componist brengt de cd uit op zijn nieuwe label, Minimal Damage Recordings, waar al eerder een duo-cd van de pianist met slagwerker Makki van Engelen ('Talk Of The Town', 2021) uitkwam.

Herman te Loo**Bezetting:**

Roosmarijn Tuenter (zang, altviool),
Francisca Snip (spoken word, zang),
Rogier Hornman (cello),
Albert van Veenendaal (piano, prepared piano, comp).

Beluister hier tracks van het album:

<https://tinyurl.com/37d6bwcv>

MERAL POLAT TRIO**Ez Kî Me****Eigen Beheer**

Het grote publiek kent haar vooral als moeder Mel uit de tv-serie 'De Luizenmoeder', maar Meral Polat is meer dan alleen een actrice. Ze is ook al jaren als zangeres te horen, maar met 'Ez Kî Me' ('dit ben ik') maakt ze haar plaatdebuut. Hoewel de groep het Meral Polat Trio heet, is dit album vooral een collectieve prestatie. Polat dringt zich nergens op de voorgrond, maar laat haar zang gelijkwaardig zijn aan het subtiele drumwerk van jazzman Frank Rosaly en de instrumenten van Chris Doyle (gitaar en toetsen). Voor de teksten dook Polat in de poëzie van haar in 2020 overleden vader, Ali Ihsan Polat. Dat maakt de muziek persoonlijk en soms aangrijpend, zeker in het titelnummer. Muzikaal vermengt ze de volksmuziek uit haar Turks-Koerdische roots met andere invloeden. De meest opmerkelijke is de woestijnblues die Doyle geregeld uit zijn gitaar laat komen. Het openingsnummer, 'Hoş geldin' en het heerlijk slepende 'Gel dedi' zijn er overtuigende voorbeelden van. Het biedt Polat de gelegenheid om rauwe emoties in haar zang te leggen. Dat komt ook goed van pas bij het funky 'Bile bile' of het soulvolle 'Diya', waar ze stevig uitpakt. Maar de groep kan ook intiem en ingetogen klinken – zo krijgt 'Elqajiyê' het gevoel van een kinderliedje. Het maakt 'Ez Kî Me' tot een afwisselend album dat zowel liefhebbers van wereldmuziek als van jazz en blues zal aanspreken. Alleen jammer dat de teksten in het cd-boekje niet vertaald zijn.

Herman te Loo**Bezetting:**

Meral Polat (zang, percussie),
Chris Doyle (gitaar, piano, orgel, synthesizer),
Frank Rosaly (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://meralpolat.nl/muziek/>

ENRICO PIERANUNZI/BERT JORIS
Chet Remembered
Challenge Records

In 1979 ontmoetten ze elkaar voor het eerst: een al wat oudere Amerikaanse trompettist die vaak in Italië verbleef - en daar ook de landstaal sprak - en een jonge Italiaanse conservatoriumdocent: pianist Enrico Pieranunzi. Die was afgestudeerd in het klassieke genre - waarin hij ook les gaf - maar tevens een erkend Bill Evans-specialist. Na nog een paar 'gigs' vroeg Pieranunzi of Baker met hem een elpee wilde opnemen. Baker moest er een paar dagen over nadenken en zei toen: het is goed.

Eenmaal in de studio, merkte de trompettist dat hij flink aan de bak moest. De pianist was met eigen stukken aangekomen vol onverwachte details. Maar aangezien Baker noten kon lezen en beschikte over een onfeilbaar harmonisch gehoor, wist hij zich erdoorheen te laveren. Na afloop schreef hij een mooie aanbeveling op het briefpapier van Hotel Anglo Americano in Rome: hij vond de stukken 'fresh and interesting' en de musici 'the finest of their generation'. Het album heette 'Soft Journey'.

Onlangs, bijna 45 jaar later dus, werd dit avontuur nog eens aangegaan door Pieranunzi (73) met een heel andere muzikant: Bert Joris (66). Een Vlaamse trompettist en arrangeur, oud genoeg om Baker zelf in actie te hebben meegemaakt. Maar zeker geen imitator, voor zover hij dat überhaupt is geweest. Dat hoort zo, want je kunt Baker het beste eren met creativiteit. Dát was Bakers sterkste eigenschap. Jazz is geen soundmixshow. Joris arrangeerde de stukken van 'Soft Journey' - en meer werk van Pieranunzi - voor de Frankfurt Radio Big Band. (Alwéér zo'n uitstekend Duits orkest! Met het slopen van culturele instellingen kun je daar niet scoren als politicus. In Nederland wel.) Er kwam het een en ander bij kijken, zacht uitgedrukt. De composities waren op zich al vrij complex en ook nog uitgedacht door een pianovirtuoos met uitgesproken harmonische ideeën.

Maar het lukte Joris, en ook het orkest liet het bepaald niet afweten. Dit is het mooiste Baker-triboot van recente datum, samen met dat van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw met Ruud Breuls. Daar ga ik niet over uitweiden, want de Jazzflits-lezer heeft er ongetwijfeld over gelezen in Jazz Bulletin.

De solo van Chet, destijds in het titelstuk, werd voor het lage koper gearrangeerd. 'Night bird', dat na de twee studiodagen op zijn repertoire bleef, werd van nog wat extra nuances voorzien. De band als geheel klinkt flexibel als een combo, wat ook de bedoeling zal zijn; Baker was niet zo van het massale geschetter.

Joris fungeerde gedurende de vier(!) opnamedagen ook als dirigent en belangrijkste solist, naast Pieranunzi dan. Zijn trompet-solo's zijn meestal in de geest van hun beider mentor: geen onzin, precies de noten die er moeten zijn en aaneengeregen met een onwrikbare melodische logica. Joris heeft wel meer noten nodig voor zijn verhaal, maar dat mag. Incidenteel had overigens zijn trompet wat meer naar voren gemogen in de mix. Chet klonk idealiter alsof hij naast je in de huiskamer zat, en dat kenmerk willen we graag behouden.

Naast de nodige bedachtzame stukken zijn er ook een paar knalnummers. 'Lost and found' is een pianofeature over een vertrouwd akkoordenschema waarin de Italiaan flink op de hiel wordt gezeten door de ritmesectie. 'Brown cat dance' komt na een kronkelig thema neer op een extroverte blues in een pittig tempo. Ook dat was Baker: hij kende het belang van afwisseling van tempo en atmosfeer.

Jeroen de Valk

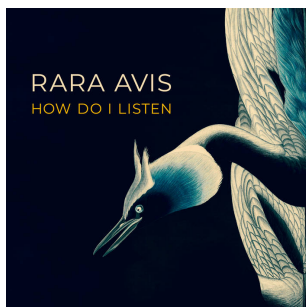
Bezetting:

Bert Joris (trompet), Enrico Pieranunzi (piano) en de Frankfurt Radio Big Band.

SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 399
Wij maakten voor u een afspeellijst
in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren
op: <https://tinyurl.com/5n93u26r>

RARA AVIS
How Do I Listen
Minimal Damage Recordings

'Rara avis' is Latijn voor 'vreemde vogel', in de zin van 'iets buitenissigs'. Een trio met zang(improvisaties), viool en piano is dat binnen de wereld van de geïmproviseerde muziek zeker. Als je daarnaast bedenkt dat de violist van dienst, Tineke de Jong, klassiek geschoold is en de gebruikte teksten onder meer van de 14de-eeuwse Perzische dichter Hafez en de 18de-eeuwse Japanse dichter Yosa Buson zijn, dan is de groepsnaam meer dan goed gekozen. Zoals in veel groepen waarin Albert van Veenendaal opduikt, is de muziek beeldend en verhalend. Zangeres Jodi Gilbert (van wie we lang niets op de plaat hadden gehoord) neemt je aan de hand van genoemde teksten en haar eigen improvisaties mee in een geheel eigen wereld die mede door De Jong en Van Veenendaal treffend wordt verbeeld. Het trio biedt fraaie contrasten tussen het sterk ritmische pianospel, de klassiek aandoende vioollijnen en de vocalen die nu eens zingen, dan weer zingzeggen, of kirren zoals alleen Jodi Gilbert dat kan. Wie een indruk wil krijgen welke kanten de improvisaties van het drietal op kunnen gaan, kan de twee verschillende versies van het titelstuk 'How do I listen' met elkaar vergelijken. In de openingstrack neigt de muziek naar 20ste-eeuws klassiek (pakweg, Schönberg), maar de latere variatie doet haast Oosters aan, met de gamelanklank van de 'prepared piano'. De twee zijn zó anders van aard dat je alleen door de tekst in de gaten hebt dat die het uitgangspunt voor beide tracks is geweest; het is de kracht van geïmproviseerde muziek. Albert van Veenendaal brengt de cd uit op zijn nieuwe label, Minimal Damage Recordings.

Herman te Loo

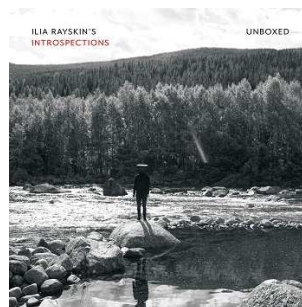
Bezetting:

Jodi Gilbert (zang, kleine instrumentjes),
 Tineke de Jong (viool),
 Albert van Veenendaal (piano).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/3k8swk2f>

ILIA RAYSKIN'S INTROSPECTIONS
Unboxed
Dox Records

Jezelf uitpakken. Niet in hokjes denken. Helemaal jezelf zijn. Als dat de boodschap is van dit album van de Amsterdamse drummer Ilia Rayskin, dan is dat heel geslaagd. Hij en zijn band spelen alsof er geen publiek bestaat. Hier gaat het hem om lef, durf, afwijken. Niet leuk gevonden worden? Geen probleem. Dit sextet ziet schoonheid in dissonantie. Ze blazen je gezellige open haard uit en vragen veel meer dan je gewone aandacht. Deze mannen kennen echt geen energieplafond. Hoe je ook propt, het past niet in een doos. En ze geven de luisteraar de tip zichzelf ook te 'unboxen'.

Leider Ilia Rayskin is de spectaculaire drummer die letterlijk én figuurlijk achter de muziek zit: alle composities zijn van hem. Rayskin neemt deel aan zeven bands. Met Introspections maakte hij 'Unboxed'. Dat is een 'suites-in-een-suite-productie'. Van tedere schoonheid naar bijna-free-jazz in no time en omgekeerd. Dat gebeurt zelfs binnen een track. Sommige passages lijken volkomen vrij, terwijl het even later gaat over zorgvuldig uitgeschreven en strak getimede structuren. Het eerste stuk laat je vertwijfeld en achterover geblazen achter. Het is maar 52 seconden, maar toch. De toon is direct gezet. Na het uiterst explosieve 'Unbox yourself' volgt een aanvankelijk nogal bedrieglijk relaxt 'Aphrodite's lost file'. Avontuurlijk is het wel. Dat komt ook door de uitgebreide bezetting met onder anderen vibrafoon én piano. En twee geweldige saxofonisten. Ben ik iets te enthousiast? Dan nog een tip: wacht met beluisteren op een geschikt moment en laat het album in één keer over je heen komen. Dan is 'Unboxed' op zijn sterkst.

Peter J. Korten

Bezetting:

Aviv Noam (altsax), Hristo Goleminov (tenorsax),
 Aleksander Sever (vibrafoon),
 Máté Lachegyí (piano), Daniel Nagel (bas),
 Ilia Rayskin (drums).

Bekijk hier een video van het titelnummer:

<https://tinyurl.com/mrxhyaec>

JAZZ IN BEELD: WILLIAM P. GOTTLIEB

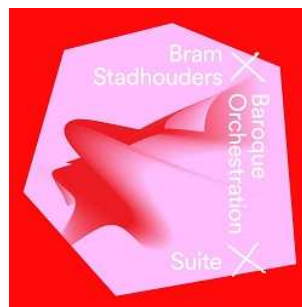
Saxofonist Sam Donahue speelt voor huiskat Hep in de Aquarium in New York (ca. december 1946). Door een fout was zowel zijn orkest als het orkest van Lionel Hampton in de club geboekt. Om Donahue tegemoet te komen, mocht zijn orkest 's middags spelen. Het orkest van Hampton speelde 's avonds. De club was echter 's middags helemaal niet geopend, zodat Donahue cum suis, gezeten achter de lessenaars van Lionel Hampton (LH), voor een publiek van soms alleen de kat optraden. Orkestleider Stan Kenton kwam een middag langs om Donahue een hart onder de riem te steken.

Sam Donahue en Stan Kenton (rechts).

BRAM STADHOUDERS Baroque Orchestration X Suite X

Challenge Records

Het valt niet mee om 'Suite X' in het juiste genre te plaatsen. Is dit jazz? Klassiek of impro? Doe geen moeite: dit past overall of juist nergens. Gitarist Bram Stadhouders is opgegroeid met barok. Hij zegt erover: "De klank van de oude instrumenten, de opzweepende, pulserende ritmiek, de op ingenieuze wijze in elkaar geweven melodieën en structuren, de melancholie en spirituele intenties in de barok spreken mij erg aan." Hij deed allerlei eigenzinnige projecten. Met zijn gitaar stuurde hij een mega-draaiorgel of een speciaal surroundsysteem aan. Stadhouders zoekt geen uitdagingen maar creëert ze zelf. Nu dus: barok. Maar altijd herken je zijn - veelal hoge - gitaarspel. Zijn vaste maatje is al jaren drummer Onno Govaert. Die is meestal heel gewillig met soms kostelijke ontploffingen. Stadhouders schreef negen stukken voor het 'Suite X'. Ze eindigen steeds met een 'x'. Leuk om ze even te noemen: 'Dyx', 'Ax', 'Dux', 'Trix', 'Lax', 'Prix', 'Ix', 'Mox' en 'Rox'. Hij speelt ze samen met het Belgische Baroque Orchestration X (B.O.X.). Dat werkt net als het Metropole Orkest. Steeds nodigt het gasten uit om samen te werken. Met juist niet zo voor de hand liggende musici. Dat is wel zo avontuurlijk. Het album bevat geen gecomponeerde barokmuziek en ook geen barok op een jazzmanier. Een klavecimbel heeft altijd de klank van barok. Maar een elektrische gitaar? Het hele ensemble laat de barokke traditie en moderne improvisatie vlekkeloos samenvloeien. 'Ix' is misschien wel de meest eigenzinnige. Het gaat werkelijk alle kanten uit, met vreemde improvisatie en structureloze, elektronische valsheid. Maar met de onverstoorbare Stadhouders is de barok nooit ver weg.

Peter J. Korten

Bezetting:

Bram Stadhouders (gitaar),
Onno Govaert (drums),
+ B.O.X.: Pieter Theuns (theorbe),
Lambert Colson (zink), Jon Birdsong (zink,
baroktrompet), Bart Vroomen (baroktrombone),
Nathan Wouters (bas),
Raphaël Collignon (klavecimbel, orgel).

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 399

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://tinyurl.com/5n93u26r>

JAZZ OP HET PODIUM

MARJORIE BARNES & MILLENNIUM JAZZ ORCHESTRA

Bezetting:

Marjorie Barnes (zang).
Joan Reinders (dirigent, comp, arrangeur)
Gerlo Hesselink, Rob Sijben, Joao Driessen,
Luuk de Vries, Job Helmers (saxofoon),
Bas Konings, Florian Sperzel, Rémi Keu-
pink, Herman Nijkamp, Anne-Marie ten
Heggeler (trompet), Gregor Sperzel, Simon
Pugsley, Jan Peter van der Hoeve, Bauke
Kalma (trombone), Dirk Balthaus (piano),
Frans van Geest (bas), Imre Kruis (drums).

Datum en plaats:

27 mei 2023,
LantarenVenster, Rotterdam.

Het gebeurt helaas te weinig, maar met het optreden van het Millennium Jazz Orchestra (MJO) met gastsoliste Marjorie Barnes was er weer een moment van euforie te beleven in de Maasstad. Het royaal gevulde podium transformeerde zaal 1 van LantarenVenster een avond lang in een jazztheater. Het openingsstuk 'Epoxy' voldeed meteen aan mijn hooggespannen verwachtingen. Het visitekaartje van het MJO bracht verfijning, ronde articulatie, prachtige tussenkleuren en geraffineerde arrangementen. In 'Cry me a river' klonk de blazerssectie alsof er op hout in plaats van koper wordt gespeeld. De lange solo van trombonist Jan Peter van der Hoeve dreef op de orkestklank en was hartverscheurend teder.

Vervolgens stond de finale uit de vijfde-
delige compositie 'Concerto for Jazz Or-
chestra' op het programma. Joan Rein-
ders, die het werk schreef, baseerde zich
op het concert voor orkest van Bela
Bartok. Het stuk klinkt als een filmscore.
De serene orkestklank betoverde. Zo
eigentijds kan een bigband klinken!
Hierna was het de beurt aan zangeres
Marjorie Barnes. Barnes werd geboren in
New York, waar ze furore maakte in tal
van grote (Broadway)producties. Inmid-
dels woont ze al lang in Nederland. Ze
koesterde de wens om een album op te
nemen met een bigband. Dat werd het
MJO en een album getiteld 'Both Sides
Now', dat deze avond in Rotterdam werd
gepresenteerd. Zenez Records tekende
voor de productie van dit album van
grote klasse (zie ook de recensie van
deze plaat in Jazzflits 397, pagina 8).
Met Marjorie Barnes betrad een jazz- en
souldiva het podium die in haar loopbaan
veel zag, meemaakte en deed. Ze kan
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Marjorie Barnes en Joan Reinders met hun nieuwe cd.

dus wat. Het orkest rolde een rode loper van fluweel voor haar uit, die ze met graagte betrad. In 'Soon' klonk haar altstem als een klok. Maar haar grote vocale talent omvat ook de finesse. Haar repertoire bestond tijdens het concert uit veel klassiek werk uit 'the Great American Songbook', in nieuwe arrangementen van Joan Reinders. Marjorie is 'alive and kicking', zo veel is duidelijk! **Roland Huguenin**

Marjorie Barnes. (Foto's: Joke Schot).

Joan Reinders dirigeert het Millennium Jazz Orchestra. Marjorie Barnes zingt.
(Foto's: Joke Schot)

JAMES BRANDON LEWIS TRIO

Bezetting:

James Brandon Lewis (tenorsax),
Josh Werner (basgitaar),
Chad Taylor (drums).

Datum en plaats:

20 mei 2023,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Elk concert heeft een unieke toestroom van toehoorders die eigen motivaties en verwachtingspatronen inbrengen. Je voelt die ongrijpbare atmosfeer al als er nog geen noot heeft geklonken. Bij het concert van het James Brandon Lewis Trio versmolt de spanning van het publiek onmiddellijk met de muziek. Uitvalsbasis voor de avond was het nieuwste album 'Eye Of I' dat in februari verscheen. In 'Foreground' zette saxofonist James Brandon Lewis onmiddellijk de toon: sober, rechttoe rechtaan, een robuuste, ongepolijste klank en indringende lyriek die duwt en trekt. 'Back to the basics'. In één woord: karakter. En de zaal reageerde. Je voelde de ontlading, herkenning en bevestiging.

James manoeuvreert tussen poëzie en stevige kost. De verschijningsvorm kan ruw of monotoon overkomen, maar is zeker niet minimalistisch. Eerder serene. De melodieën zijn narrig of meditatief en staan swing in de weg. Klanklagen geven hier diepgang en roepen associaties op. In 'Someday we'll all be free' klinkt een gelaagde monotonie. De toon is geprikkeld. Energie wordt vloeibaar en leidt in de loop van het stuk tot 'omgekeerde' tonen. Noten die worden angeblazen alsof ze achterstevoren klinken. Na de schurende hardbop volgt het teder ingezette 'Whithin you are answers' dat moeiteloos overgaat in gospel, bezwering en extase.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

James Brandon Lewis. (Foto: Joke Schot)

James Brandon Lewis heeft op tenorsax een zeer directe, kale, volle toon. Zijn spel is zonder opsmuk. Zodra hij het rechte pad verlaat, is alles toegestaan en produceert hij de klanken en kreten die je verwacht in een stadsjungle.

Josh Werner bespeelt zijn basgitaar alsof hij heipalen aanbrengt. Maar zijn dienende tegenstem legt een trefzeker fundament. Zijn pulserende basislijnen en dreunende slagen vormen een onmisbare slagader. Ook de ritmes van drummer Chad Taylor hebben een zeer bepalende uitwerking. Progressief, stuwend en rock georiënteerd, produceert hij een stevig geluid, waarin de dosering van zijn slagen veel bepalender is dan het aantal. De humor van James Brandon Lewis is tegendraads. Hij heeft nog geen woord gezegd tot hij na twintig minuten een intro stillegt en vraagt of zijn gehoor druk ervaart, zijn vraag was bedoeld voor de geluidstechnicus, en 'Dexter Gordon is de enige saxofonist die ik ken, die spreekt zoals zijn instrument klinkt'. In negentig minuten geeft hij een zeer persoonlijke inkijk in zijn muzikale drijfveren. De geavanceerde elektronische laag op de albumversie van 'Eye Of I' ontbreekt hier. Deze ruwe live-versie klonk zeer aangenaam, hoewel het album beluisteren zeer de moeite waard is.

Roland Huguenin

VARIA

Regionale omroep zet Limburgse jazz in het zonnetje

Eind mei heeft de regionale omroep L1 een documentaire uitgezonden over de stand van zaken in de Limburgse jazz. Jo Dautzenberg en Roger van de Poel, de makers van 'Jazz Up, over jazz in Limburg', trokken het veld in en doen verslag van ontmoetingen, beschouwingen, creatieve processen en knelpunten. 'Jazz Up' bevat interviews met sleutelfiguren in het veld, festivalorganisatoren en professionele musici. Aan het woord komen de solist, componist, improvisator, bandleider, docent, nieuweling en de ondernemer. De documentaire toont jazz in bedrijf, van klein ensemble tot bigband en vormt een actueel tijdsbeeld. De documentaire 'Jazz Up, over jazz in Limburg' is terug te zien op de website van de Limburgse regionale omroep: <https://tinyurl.com/tywhbduv>.

Maandelijks reeks Jazz in Sittard

Elke tweede maandag van de maand ontvangt Bart van Oostindie in het Pitboel Theater in Sittard een of meer gasten om samen mee te musiceren. Geïmproviseerde muziek passeert dan in allerlei hoedanigheden, vormen en smaken de revue. Op 12 juni komen toetsenist Mike Roelofs en drummer Sjoerd van Bommel. Meer maandagen volgen na de zomer. Op 9 oktober wordt de draad weer opgepakt. Wie dan te gast zijn is nog niet bekend.

FESTIVALS JULI

Artemis speelt op het North Sea Jazz Festival. (Foto: Ebru Yildiz)

NORTH SEA ROUND TOWN Diverse locaties, Rotterdam 22 juni tot en met 9 juli 2023

(<https://www.northsearoundtown.nl/>)

Het festival North Sea Round Town omvat ruim 350 concerten op 125 locaties variërend van (jazz)podia en openbare pleinen tot kerken en stations, (voormalige) zwembaden en nog veel meer. Met jazz, maar ook soul, r&b, funk, impro en pop.

GENT JAZZ

Bijlokesite, Gent
5 tot en met 15 juli 2023

(<https://www.gentjazz.com/>)

Met onder anderen: Alex Koo, Brussels Jazz Orchestra invites Aka Moon, Branford Marsalis, Dishwasher, Elias D'hooge, Herbie Hancock, Immanuel Wilkins, Joe Bonamassa, Julian Lage, Lara Rosseel Orchestra, Nils Frahm en Stéphane Galland.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam
7, 8, 9 juli 2023 (mogelijk zijn al dagen uitverkocht)

(<https://www.northseajazz.com/en/program/>)

Met onder anderen: Andrew Cyrille, Bill Frisell, Dave Holland, Fergus McCreadie, Fred Hersch & Esperanza Spalding, Jasper Blom, Jazz at Lincoln Center Orchestra o.l.v. Wynton Marsalis, Kenny Barron, Kika Sprangers, Linda May Han Oh, Terri Lyne Carrington/New Standards, Abdullah Ibrahim, New Rotterdam Jazz Orchestra, Kenny Garrett, Lucas Santana, Trondheim Jazz Orchestra, Alessandro Fongaro's Pietre, Artemis, Branford Marsalis, John McLaughlin's SHAKTI, Paradox Jazz Orchestra, Pat Metheny, Samara Joy en Yuri Honing's Peace Orchestra.

BROSELLA FESTIVAL

Oseghem Park, Brussel
9 juli 2023

(<https://brosefefestival.be/nl/>)

Met onder anderen: Fred Hersch Trio, B!ndman plays Moon-dog, Binker Golding Quintet, Camilla George, Yazz Ahmed, ADJA, Overseas en Wajdi Riahi Trio.

DINANT JAZZFESTIVAL

Parc Saint-Norbert, Dinant
28, 29, 30 juli 2023

(<https://www.dinantjazz.com/>)

Met onder anderen: Kenny Barron, Gregoire Maret, Joey Alexander, Chris Potter, Greg Hutchinson, Eric Harland, Richard Bona, Dinant Jazz Orchestra, Fabrice Alleman, Jean-Louis Rassinousse en Johnathan Blake.

Cornelia Nilsson op festival Trommel

Op 9 september vindt de vijfde editie plaats van het festival Trommel, het festival met drummers in de hoofdrol. Plaats van handeling is de Jazzkerk in Aartswoud (Noord-Holland). Onder anderen drumster Cornelia Nilsson en FaKru-Tu Dakar Edition staan op het programma.

Co Live! bij InJazz Festival

Op 22 en 23 juni maakt de Concertzender voor het programma Co Live! opnames tijdens het InJazz Festival in Rotterdam. Presentator Co de Kloet doet interviews met de conferentiebezoekers, praat met de nieuwe winnaar van de Boy Edgar prijs (bekendmaking 23 juni), en laat muziek horen van de aanwezige musici en componisten. Het resultaat is te horen in de uitzendingen van Co Live! op 22 en 29 juli en 5 augustus. Co Live! is iedere zaterdag van 21.00 uur tot 22.00 uur op de Concertzender te beluisteren.

Bassiste-vocaliste Ellen Andrea Wang speelt in Wageningen. (Persfoto)

Tweede editie Nordic Jazz Festival

Op 22 en 23 september 2023 is in de Junushoff (Wageningen) de tweede editie van het Nordic Jazz Festival. Op het programma staan pianist Rasmus Sørensen, Tord Gustavsen & Trygve Seim, toetsenist Bugge Wesseltoft (festivalartiest), het Lars Jansson Trio, het **Ellen Andrea Wang Trio**, het Gulli Gudmundson Trio, Nikolaj Svaneborg-Wurlitzer & Jonas Kardyb en Rymden.

Meer informatie: www.nordicjazz.nl.

SPOTIFY-AFSPEELLIJST JF 399

Wij maakten voor u een afspeellijst met nummers uit in dit nummer besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://tinyurl.com/5n93u26r>

Hobby-Orkest siert omslag nieuwe Jazzbulletin

Dik 75 pagina's jazz heeft het juninummer van Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief (NJA), in petto. In het blad figureert het Hobby-Orkest prominent naar aanleiding van de release van NJA-cd met werk uit eind jaren zestig van de bigband van Cees Smal en Herman Schoonderwalt die 's nachts repeteerde, niet voor het geld maar puur voor de muziek. Verder komen in het blad Linda Bloemhardt, Suzan Veneman en Maite Hontelé aan het woord over de muzikantencultuur, over 'sisterhood' en over wat er beter kan. Ook is er in dit nummer aandacht voor gitaartalent Ella Zirina, drummer Ruud Voesten en trompettist Jan van Duikeren. Verder levensverhalen van pianist Jan Huydts, bassist Eddie de Haas en saxofonist Sandy Mosse. Wim en Ria Wigt doen een boekje open over hun tijd met Dizzy Gillespie.

Bestel hier een gratis kennismakingsnummer:
<https://www.jazzarchieff.nl/winkel>

Lezing 'Is dit nog jazz?' in Rotterdam

Saxofonist Ruud Bergamin geeft op 1 juli in boekhandel Donner in Rotterdam een lezing onder de titel 'Crossing the line, is dit nog jazz?'. Hij behandelt daarin het 'grensoverschrijdende' karakter van jazz, 'in de positieve betekenis van het woord'. "Jazz is inclusief, dwars en divers", zegt Bergamin. De lezing wordt gevolgd door een concert waarin zes musici, onder wie Bergamin zelf, een 'vrolijk geheel' ten gehore brengen met onder meer Argentijnse tango, Amerikaanse jazz, Europese klassieke muziek en Turkse ritmes. De lezing begint om 14.00 uur en is evenals het concert gratis toegankelijk. Het evenement is een productie van de Rotterdamse Volksuniversiteit, North Sea Round Town en Donner.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Chris Barber in 1983 in IJmuiden.
(Foto: NH-archief, Fotopersbur. De Boer)

De traditionele jazz als muziek van de Britse arbeidersklasse

In juli 1948 organiseerde de Britse omroep BBC een concert in de Londense Leicester Square Club waar traditionalisten en modernisten naar de gunst van het publiek mochten dingen. De trad-band van Humphrey Lyttelton won het pleit, vooral omdat zijn fans de beboppers uitjouwden en ze de modernisten met harde hand van het podium dreigden te verwijderen. De Lyttelton-fans waren veelal jongemannen die zweerden bij de formule: 'bas, banjo en bier' en die niks moesten hebben van bop en moderne muziek. De BBC had zijn les geleerd en omarmde de tradjazz. Die jazz kon zich in de jaren vijftig in massale bijval verheugen in de UK, vooral onder de arbeidersklasse. Duizenden jongeren probeerden de kost te verdienen met het spelen van traditionele jazz. De 'Saints' marcheerde de pubs binnen van zelfs de meest afgelegen Britse platelandsgemeenschappen. Jazz was de muziek van de arbeidersklasse. De grote drie B's van de muziek waren trombonist **Chris Barber**, klarinettist Acker Bilk en trompettist Kenny Ball. In 'Round Midnight', het jazzprogramma van de Duitse publieke omroep NDR Kultur, wordt stilgestaan bij jazz als arbeidersfenomeen in Groot-Brittannië. In twee programma's van een half uur, met de muziek van de Big Three 'B's' plus Ken Colyer, Humphrey Lyttelton, Lonnie Donegan, George Webb en de Crane River Jazz Band: 'Down by the Riverside - Als der Jazz die britische Arbeiterklasse mitriss', 20 juni en 21 juni van 23.30 uur tot middernacht. NDR Kultur is te beluisteren in de grensstreek en via internet. (bron: NDR Kultur)

OVERLEDEN

Bill Lee, 24 mei 2023 (94)

Amerikaanse bassist, geboren in Alabama, trok naar Chicago en speelde daar met plaatselijke musici. Maakte platen met de pianisten Ray Bryant, Harold Mabern en Stanley Cowell, altisten John Handy en Frank Strozier. componeerde filmmuziek, waaronder die voor films van zijn zoon Spike Lee.

Isaac Redd Holt, 23 mei 2023 (91)

Amerikaanse drummer, geboren in Mississippi, trok naar Chicago en speelde daar met plaatselijke musici. Maakte kennis met pianist Ramsey Lewis met wie hij, samen met bassist Eldee Young een succesvol trio vormde (1956-1966). Drummer en bassist verlieten Lewis en richtten een soulgroep op: Young-Holt Unlimited, tot 1974. Holt vond daarna werk op festivals in Finland en Frankrijk en verbleef gedurende de wintermaanden in Singapore.

Bernt Rosengren, 14 mei 2023 (85)

Zweedse tenorsaxofonist en fluitist, behoorde tot de beste van Europa. Trad veelvuldig op in diverse landen: Polen, Denemarken, Frankrijk, Duitsland. Maakte platen met Krzysztof Komeda, Tomasz Stanko, Lars Gullin, Nisse Sandström, George Russell, Doug Raney. (jjm)

Podcast 'Dolf van der Linden en zijn Metropole Orkest'

In een podcastreeks van zes afleveringen met interviews, anekdotes en veel muziek duiken presentatrice Carine Lacor en biograaf Bas Tukker in het leven van Dolf van der Linden (1915 – 1999). Die stond in de jaren vijftig, zestig en zeventig als dirigent voor het Metropole Orkest tijdens onder meer songfestivals, musicals en tal van radioprogramma's. Van der Linden zette het orkest in 1945 op poten voor radio Herrijzend Nederland. Hij leidde het tot hij in 1980 met pensioen ging en werd opgevolgd door Rogier van Otterloo. De afleveringen van de podcast zijn te vinden op: <https://tinyurl.com/mr3j5t9s>.

JAZZSTANDARDS

JAZZSTANDARDS ONZE GEMEENSCHAPPELIJKE TAAL

Het aardige van jazz is dat er een gemeenschappelijke taal is waarmee je als muzikant overal terecht kunt, in binnen- en buitenland. Met die taal gewapend kun je, ook zonder voorafgaande repetitie, met anderen samenspelen. Dit is de taal van de jazzstandards met hun melodieën en akkoordenschema's. Wie het idioom beheerst om over die akkoordenschema's te improviseren, kan aanschuiven.

Jazzstandards zijn composities van allerlei aard die een vaste plaats in het jazz-repertoire hebben gekregen. Stukken die men graag speelt, ook voor de zoveelste keer. Altsaxofonist Lee Konitz heeft ooit gezegd dat hij in zijn lange carrière steeds weer nieuwe dingen ontdekte in bijvoorbeeld het bekende 'All the things you are' van Jerome Kern.

De herkomst van deze stukken ligt voor een deel in de wereld van musical en film, in een periode die grofweg van de jaren twintig tot medio jaren vijftig van de vorige eeuw loopt, met grote namen als George Gershwin, Cole Porter, Harold Arlen en vele anderen. Zij brachten een omvangrijk corpus aan repertoire tot stand, waarvan door vele jazzmusici dankbaar gebruik is gemaakt.

Niet alleen deze musicalcomponisten, ook jazzmusici schreven composities die in het standaardrepertoire terecht zijn gekomen. Een van hen, Duke Ellington, met een oeuvre van ongeveer 2.000 werken, wordt tot de grootste componisten van de 20ste eeuw gerekend. Maar onderschat de bijdragen van Thelonious Monk, Horace Silver, Wayne Shorter, Charles Mingus en vele anderen niet. Over jazzstandards bestaat de nodige literatuur. Van de Amerikaanse jazzauteur (en musicus) Ted Gioia is er het boek 'The Jazz Standards, A Guide to the Repertoire' (Oxford University Press 2012). Dat boek is indertijd besproken door Jazzflits-medewerker Jan J. Mulder: <https://tinyurl.com/9k57vchs> (pag. 5). Mulder zelfs heeft ook een boek aan standards gewijd: 'The Jazz Repertoire: a survey' (Names & Numbers, 2017).
...vervolg in de rechterkolom

Zanger Frank Sinatra zette tijdens zijn loopbaan tal van standards op de plaat. Deze foto van hem werd in 1947 in de Liederkranz Hall (New York) gemaakt door William P. Gottlieb.

Ik geef hier geen totaaloverzicht van literatuur over het standaardrepertoire en noem, naast het werk van Gioia, nog slechts twee titels. Om te beginnen het bekende: Alec Wilder, 'American Popular Song' (oorspr. 1972), 50th Anniversary Edition (Ed. by Robert Rawlins), Oxford University Press 2022, en het op gedegen muziekanalyses gebaseerde: Allen Forte, 'The American Popular Ballad of the Golden Era', Princeton University Press 1995.

Zo nu en dan wil ik in dit magazine een stukje over een bepaalde jazzstandard schrijven, maar niet met het oogmerk om de literatuur over het repertoire nog eens te gaan parafraseren, al zal ik er uiteraard wel gebruik van maken. Ik wil jazzstandards vooral bekijken vanuit de praktijk: het muzikantenperspectief. Naast de vraag naar de herkomst van een bepaalde standard, gaat het mij met name om de vraag wat het stuk de moeite waard maakt om het steeds weer uit te voeren en erover te improviseren.

Ruud Bergamin

Ruud Bergamin start zijn reeks over jazzstandards in Jazzflits 400 met een bijdrage over 'Summertime'.

TERUG IN DE TIJD

'BOY EDGARS BIGBAND RAMMELT ALS DE ZIEKTE'

In 1965 kreeg Piet Noordijk (33) de Wessel Ilcken Prijs, de voorloper van de Boy Edgar Prijs. Een jaar eerder was pianist-orkestleider Boy Edgar de winnaar geweest. Die laatste naam werkte bij pianist Pim Jacobs en zijn vrouw, zangeres Rita Reys als een rode lap op een stier. Naar aanleiding van de toekenning van de Wessel Ilcken Prijs aan Piet Noordijk – onder meer vanwege zijn solistische bijdragen aan Boy's Big Band - komen ze op 31 december 1965 in een interview in het Twentse dagblad Tubantia over Edgar en andere collega's te spreken. En hoe!

Jacobs en Reys hebben niet veel op met de jury van de Wessel Ilcken Prijs, zo maken ze snel duidelijk. Jacobs: "Ik zal nooit de jazzprijs krijgen, ze zouden nog liever hier de plas in lopen, dan mij die prijs te geven. Wie weet, geven ze volgend jaar wel een of andere 'freë vogel' de prijs." "De kenners, ja de kenners hoor. Die zitten met hun kennersblikken vooraan", diskwalificeert Rita Reys de juryleden van de Wessel Ilcken Prijs. Ze maakt zich al langer druk, zegt ze: "Vorig jaar (toen Boy Edgar de prijs kreeg; HvE) was ik het er al helemaal niet mee eens. Toen heb ik klaar gestaan om te reageren, want tenslotte draagt het geval de naam van mijn eerste man. Aan de andere kant dacht ik toen, laat ik het nog maar even aanzien." Het is niet eens zozeer dat ze Piet Noordijk de prijs misgunnen. Ze slaan aan op het juryrapport, waarin onder meer de solo's van Piet Noordijk in Boy's Big Band worden genoemd. Met Boy Edgar, de leider daarvan, hebben ze niet veel op. Pim Jacobs: "Dit jaar heeft Piet Noordijk de prijs gekregen. Op grond van solistische prestaties. Dat is volkomen reëel. Maar ze hebben ook al eens gewapperd met het bordje 'omdat hij zoveel voor de jazz heeft gedaan', dat was vorig jaar (Jacobs verwijst naar Boy Edgar; HvE). Kijk, dan zeg ik ho, jongens." Waaraan Rita Reys toevoegt: "Edgar is hersenspecialist en bedrijft de jazz als een hobby, dat is prachtig, maar hij doet in feite niets voor de jazz. Er zijn genoeg anderen, die verrekken van de honger en door deze prijs beter aan de slag zouden kunnen komen."

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Piet Noordijk neemt op 20 december in de VARA-studio de wisseltrofee – gemaakt door Jan Wolkers - van de Wessel Ilcken Prijs 1965 in ontvangst.

(Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Pim Jacobs: "Nogmaals, ik gun het velen, maar gaan ze wapperen met dat papier, waarop staat 'u heeft zoveel voor de jazz gedaan', dan gebruik ik het als w.c.-papier. Dan vraag ik, doen jullie werkelijk zoveel voor de jazz. Zitten jullie, als ik, 's morgens om half zeven in de auto op weg naar een schoolconcert, weet ik waar. Proberen jullie twee honderd keer per jaar honderd jonge mensen bij te brengen wat jazz is. De meesten doen geen pest voor de jazz." Rita Reys: "Wel nee, de vele heren liggen tot twaalf, één uur in hun bed, Pim kan en hoeft dat niet meer te doen. Rotschnabbeltjes van een paar tientjes in weet ik wat voor groep, dat is niet erg, maar ze doen er geen pest voor terug. Wij zijn, godzijdank op een niveau gekomen, dat we vrij zijn, vrij kunnen besluiten. Daarvoor hebben wij bijna tien jaar krom gelegen." Pim Jacobs: "Om op Boy's Big Band terug te komen, dat zaakje wordt wel zo gepousseerd. Vorig jaar naar Juan-les-Pins met rijkssubsidie. En het orkest is puur slecht. En waarom zijn de luisteraars nog wel eens enthousiast. Omdat [...vervolg op de volgende pagina links](#)

bijvoorbeeld een Piet Noordijk het orkest met enkele fijne soli omhoog vijzelt. Hij haalt ze gewoon uit de modder." Rita Reys: "Het rammelt als de ziekte en helaas wordt er nog gezegd: dat is het beste grote orkest van Europa. Dat kan niet. Maar het publiek wordt dikwijls bedrogen en wil weer bedrogen worden." Wie volgens Jacobs en Reys wel zonder voorbehoud een Wessel Icken Prijs had verdiend? Theo Loevendie!

RITA REYS: "HET PUBLIEK WORDT DIKWIJLS BEDROGEN EN WIL BEDROGEN WORDEN."

Zou Piet Noordijk dit eindejaarsinterview gelezen hebben? De feestvreugde kon het in ieder geval niet meer bederven. De aan de Wessel Icken Prijs 1965 verbonden wisseltrofee van Jan Wolkers stond al sinds 20 december in zijn kast. Tijdens de prijsuitreiking op die dag in de VARA-studio in Hilversum mocht hij ook nog een bedrag van tweeduizend gulden (ca. 850 euro) in ontvangst nemen. Het eerbetoen had hij te danken aan Michiel de Ruyter, Piet Lijbaart, Peter Smids, Bert Vuijsje (van hem verscheen in 2004 het boek 'Rita Reys. Lady Jazz.') en Berry Zand Scholten, die dat jaar de jury vormden. "Noordijk is vrijwel voortdurend creatief en steeds bereid en in staat zich emotioneel volledig te uiten. Instrumentaal-technisch staat Piet Noordijk op uitzonderlijke hoogte, waardoor hij 'n volmaakte harmonie tussen zijn ideeën en het klinkend resultaat weet te suggereren. Hij beschikt over een ongewoon toonkleurengamma. Vooral het afgelopen jaar toonde hij dat een geïmproviseerde solo een hechte structuur kan bezitten. Deze vormgeving heeft hij gemeen met de allergrootste jazzsolisten", zo schreven ze in het juryrapport. De prijs had een hoop drukte opgeleverd sinds de bekendmaking op 29 november in de bibliotheek van de VARA-studio, vertelde Noordijk op 4 december 1965 aan Het Parool: "Je kunt je niet voorstellen wat er allemaal bij komt kijken. En ik heb het al zo druk: in de maand december heb ik in totaal drie vrije dagen. Het kan gewoon niet. De laatste tijd gaat het erg goed met me, vooral de laatste anderhalf jaar. Ik krijg steeds meer werk. Het liefste speel ik jazz, maar ook wel andere muziek. Er zijn mensen, die tegen me zeggen: speel ...vervolg in de rechterkolom

Het Misha Mengelberg Kwartet trad op tijdens de uitreiking van de Wessel Icken Prijs 1965. Vlnr: Han Bennink, Ruud Jacobs (broer van Pim Jacobs), Piet Noordijk en Misha Mengelberg. (Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

jij Dixieland, dat is toch niks, maar ze vergeten, dat het ook jazz is (Noordijk was in 1965 ook lid van de Storktown Dixie Kids; HvE). Ik haal daar mijn neus niet voor op. Ik wil alle facetten van de jazz beoefenen. Ik heb er een vreselijke hekel aan, dat de mensen alles altijd zo in vakjes duwen." Van collega's kreeg de saxofonist heel veel positieve reacties op zijn prijs: "Dat was heel erg fijn", zegt hij. Overigens: Piet Noordijk was in 1956 voor het eerst op de plaat te horen als altist bij de Wessel Icken All Stars en hij was sinds 1962 lid van het Misha Mengelberg Kwartet met Ruud Jacobs, de broer van Pim, op bas!

Hans van Eeden

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DONALD LAMBERT (1904 -1962)

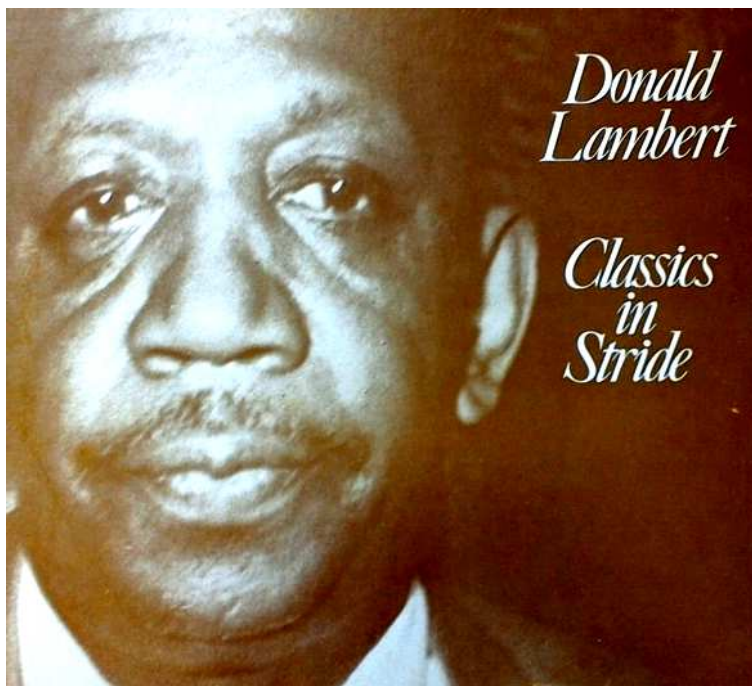
Newark in New Jersey was in de jaren 1925-1950 het mekka voor amusement, vijftien kilometer van New York. Immigranten zochten daar hun geluk: Ieren, Duitsers, Polen, Joden, Russen, Italianen en zwarten uit de zuidelijke staten. Het nachtleven bloeide. In 1938 telde de stad wel duizend saloons. Een feest – dikwijls illegaal – was pas compleet als er muziek was: 78-toerenplaten werden gedraaid, veelal werd een lokale pianist uitgenodigd. Beginnende en ervaren muzikanten kregen zo kansen om in een 'after-hours joint' hun talenten te tonen. Iedereen nodigde iedereen uit, 'be there'. De gokopbrengsten en de winst uit verkoop van sterke dranken hielpen om de huur te betalen, 'rentparties'.

De grootste ster van bierstad Newark was zangeres Sarah Vaughan (1924-1990). Haar vriend, Newarker Ike Quebec (1918-1963), kreeg snel erkenning als tenorsaxofonist. Ook deze jazzmuzikanten groeiden op, studeerden of debuteerden in Newark: Vinnie Burke (1921-2002), James Moody (1925-2010), Charlie Persip (1929-2020), Hank Mobley (1930-1986), Wayne Shorter (1933-2023), Marlene VerPlanck (1933-2018), Houston Person (°1934), Roland Kirk (1936-1977), Larry Young (1940-1978) en Woody Shaw (1944-1989).

In 1991 verscheen 'Swing City: Newark Nightlife, 1925-1950', een boek geschreven door Barbara J. Kukla (269 pagina's). Het is opgedragen aan haar vriendin-zangeres Viola Wells ('Miss Rhapsody') (1902-1984), geboren in Newark. In mei 1979 toerde Miss Rhapsody met Clyde Bernhardt's Harlem Blues and Jazzband in Nederland en België. 'Rhap' trad dikwijls op met stridepianist **Donald Lambert** in de kroeg van Angelina Williams in de Washington Street in Newark: 'he played entirely by ear!'.

Hoe het er in die jaren aan toeging in zwarte clubs en saloons is te zien in de films van Oscar Micheaux (1884-1951). Hij wordt erkend als de eerste zwarte filmmaker die 'race films' produceerde, met zwarte deelnemers voor een zwart

...vervolg in de rechterkolom

'Stride-pianist' Donald Lambert op een platenhoes.

publiek. Ook bij hem komen we de naam **Donald Lambert** tegen. Hij deed voor enkele korte films een beroep op deze stridepianist. Met Lambert gaan we zo uitgebreid verder in deze aflevering van 'Discografische notities', maar eerst besteden we nog aandacht aan de stijl waarin hij speelde.

STRIDE PIANO

Encyclo.nl omschrijft 'stride' als volgt: 'Een typische stijl van pianospelen binnen de jazz waarbij de linkerhand continu percussief een basnoot speelt op de eerste en derde tel en een akkoord op de tweede en vierde tel. Met de rechterhand improviseert de pianist ondertussen melodieën en harmonieën.' De pianostijl is te horen in Harlem in de jaren twintig en dertig van vorige eeuw. De confrérie van de eerste generatie pianisten hield geregeld een 'piano cutting contest', een muzikaal duel. Iedere pianist mocht zijn kunsten bewijzen in zijn favoriet nummer. Er was een stilzwijgende hiërarchie, de beste mocht het laatste optreden. Om tot het clubje toegelaten te worden moesten de deelnemers perfect 'Carolina shout' van James P. Johnson kunnen spelen. In februari 1918 verscheen dit nummer op pianorol, op 18 oktober 1921 speelt James P. het solo (2'46" min.) op Okeh 4495.

Luister hier naar James P. Johnson in 'Carolina shout':
<https://tinyurl.com/3zsyw42w>

Onder anderen Corky Williams, Willie 'The Tiger' Gant (1899-1974) en Stephen 'The Beetle' Henderson namen deel aan die uitdagingen. Als u van Beetle Henderson zijn 'Keep off the grass' en 'Carolina shout' uit 1940 (1945?) vindt, weet u meteen wat 'stride' betekent. Beide nummers staan op 'Kings Of Harlem Stride' op het Euphonic platenlabel van Paul E. Affeldt (1931-2004) (Euphonic ESR-1226). Vermeldenswaardig is Cleo Brown (1909-1995), één van de eerste vrouwelijke stride-pianisten. Haar 'Pelican Stomp' van 20 mei 1935 is een stride-luistertip waard.

Een **eerste reeks** originele 'stride'-pianisten waren James P. Johnson (1891-1955), Fats Waller (1904-1943), Willie 'The Lion'

...vervolg op de volgende pagina links

Smith (1897- 1973) (hij vocht van november 1916 tot in 1919 als een 'leeuw' in Frankrijk tijdens de Eerste Wereldoorlog) en Charley 'Luckey' Roberts (1887-1968). **Donald Lambert** hoort als één van de stride's all-time masters in dit rijtje thuis. Zijn muziek is weinig opgenomen, dikwijls met gebrekkige aandacht voor de klankkwaliteit. Lambert verkoos een leven in de kroegen van Newark en daardoor domineerde hij de plaatselijke jazzscene. Hij had een hekel aan New York. Willie Smith, hoewel uit Newark, was vooral in Harlem werkzaam.

Dat de zeven jaar oudere 'Lion' respect had voor Lambert, daarvan getuigt zijn duet met pianist Joe Bushkin op 'The Lion and The Lamb', met drummer George Wettling, opgenomen in december 1938 voor Commodore 520-B. Vertelt trombonist Clyde Bernhardt (1905-1986): 'Willie the Lion Smith was good, but he couldn't do nothin' with Lambert'. En Fats Waller in zijn memoires: 'Donald Lambert remained until his death a tough man to beat on the piano. He could cut anybody on a good night !'.

Later komt een **tweede reeks** pianisten die de traditie voortzet: Ralph Sutton (1922-2001), Dick Wellstood (1927-1987), Don Ewell (1916-1983) en in zekere mate ook Dorothy Donegan (1922-1998).

Een **nieuwere generatie** volgt: Ted des Plantes (°1947) uit Cincinnati, Ohio; uit St.Louis, Missouri Stephanie Trick (°1987) - een echte James P. Johnson vertolker - en Parijzenaar François Rilhac (1960-1992), alsmede radioloog Louis Mazetier (°1960). (François Rilhac is pianist bij de Dany Doriz Big Band op 30 mei 1983 met als gast tenorsaxofonist Arnett Cobb (1918-1989). Kornettist/trompettist Bert de Kort (°1942) deed op 3 juni 1985 in Hilversum nog een beroep op Rilhac voor zijn Dutch Dixieland Pipers.)

[Voor 19 euro kocht ik 'Giant Stride', Donald Lambert and his Harlem Piano. Veertien nummers opgenomen onder de supervisie van Rudi Blesh op 1 maart 1961 voor zijn platenfirma Circle Records. Nu op Solo Art Records SACD 14. Jazzfans kennen schrijver Rudi Blesh \(1899-1985\) dankzij de publicatie van zijn 'Shining Trumpets' \(1946\) en 'They All Played Ragtime' \(1950\).
...vervolg in de rechterkolom](#)

Zangeres Viola Wells ('Miss Rhapsody') maakte in 1979 een tournee door Vlaanderen en Nederland. Op 20 mei gaf ze een concert in de Banana Peel in Ruiselede. Wells trad dikwijls met Donald Lambert op: 'he played entirely by ear!'. (Foto: archief Erik Carrette)

DONALD LAMBERT

Donald Lambert werd geboren op 12 februari **1904** in Princeton, New Jersey. Vanaf zijn vijfde kreeg hij de eerste pianolessen van zijn moeder Elma Julia Skillman Lambert. Zijn vader was conciërge bij de universiteit. Toen hij tien was mocht hij in de buurtcinema stomme films van Charlie Chaplin begeleiden. Vanaf zijn zestiende wilde Don jazzmuzikant worden. Hij kon zichzelf niet promoten, was ongeletterd en kon nauwelijks muziek lezen. Ook dronk hij graag een beetje te veel. Het liefst speelde hij in de bars van New Jersey.

In **1936** was zijn vrouw overleden, af en toe kwam hij wel naar New York. Maar Newark wordt zijn vaste verblijfplaats na het verlies van zijn vrouw. In de vroege jaren dertig was Lambert de attractie in de kroeg Angeline's. Voor duo-optredens in een
...vervolg op de volgende pagina links

'speakeasy' boven een drogisterij in 95 Prince Street deed Lambert een beroep op trompettist Harold 'Hal' Mitchell (°1916). In 1936 is Lambert werkzaam in de Nest Club. In **1938** in trio in Fisher's Tavern, ook bij Pat and Don's. In 1945 in de Howdy Club. In 1946 met zangeres Maxine Sullivan (1911-1987) in Jock's Music Room in Harlem. Eind jaren veertig was hij huispianist in Town House, Montclair, New Jersey. In de jaren vijftig soms in de Star Bar aan de Halsey Street.

Vanaf 1948 tot in 1962 begint Lambert aan zijn lange residentie in Frank Wallace's High Tavern in East Orange, NJ. In een interview: "Who needs New York? Here at Wallace's I can play what I want and the life is peaceful." Hij bleef daar veertien jaar lang optreden, voor de rest van zijn leven. Hij stond er bekend als 'the Lamb' of ook als 'the Jersey rocket'. Wallace's zoon stond in voor de afrekening met de artiesten. Eens was het zo dat Lambert voor meer gin had gedronken dan hij die avond zou hebben verdiend. Hij moest bijleggen...

Een Wilcox-Gay Recordio-bandopnemer van rond 1940. (Foto: webster.com)

Reeds rond 1940 was de blanke student-opnamepionier Jerry Newman (1918-1970) eigenaar van een Wilcox-Gay Recordio bandopnemer waarmee hij naar de zwarte Harlem jazzclubs trok. Naar Clark Monroe's Uptown House en Minton's Playhouse waar hij in mei 1941 'Swing to Bop' en 'Stompin' at the Savoy' opnam met gitarist Charlie Christian, Joe Guy (trompet), Kenny Kersey (piano) (of is het toch Monk?), Nick Fenton (bas) en Kenny Clarke (drums).

...vervolg in de rechterkolom

Wellicht in **1940** zijn Hot Lips Page (trompet), Herbie Fields (tenorsax) en Donald Lambert samen voor een 'House Jam At Jerry Newman's'. Newman neemt vier nummers op, uitgebracht op Onyx LP 207, later op cd Highnote 7031 'Hot Lips Page - After Hours in Harlem'. (Jerry Newman stichtte in 1951 zijn Esoteric platenlabel. Volgens Michiel de Ruyter nam Don Schlitten Newmans zaken over. Newman was ook actief in Europa, in 1944 nam hij met het US Army deel aan de invasie in Normandië, op 30 oktober 1952 nam hij het Vlaams Koor van de Koninklijke Gentse Oratoriumvereniging op te Gent (Esoteric 514)).

Hot Lips Page met Lambert, opname van Jerry Newman:
<https://tinyurl.com/58dvwner>

Donald Lambert verliet slechts een aantal keer zijn obscuur Newarkse leven: in 1941, 1949, 1960 en 1961. Op 30 januari **1941** improviseert Lambert op vier nummers van klassieke componisten: 'Pilgrim's chorus' (uit Tannhäuser, Richard Wagner), 'Anitra's dance' (uit Peer Gynt, Edvard Grieg), 'Élégie' (Jules Massenet) en 'Sextet' (uit opera Lucia di Lammermoor, Gaetano Donizetti). Origineel voor het platenlabel Bluebird. Die vier nummers staan op 'Harlem Stride Pianists'.

Luister hier naar Lambert in 'Anitra's dance' (voetnoot 1):
<https://tinyurl.com/bdee367k>

De nummers bewijzen eens te meer dat Lambert een interessante muzikant is. Hij vertolkte populaire nummers van Broadway of liedjes uit de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw, maar dus ook wat klassiek (voetnoot 2). Soms wordt Lambert vergeleken met Art Tatum, maar muzikaal was hij niet zo acrobatisch als Tatum. Eens kwam Lambert vanuit zijn Jersey naar Harlem om een pianoduel aan te gaan. Tatum en Marlowe Morris zaten in het publiek. "I've come for you, Tatum". Na zijn prestatie zei Tatum als uitdaging: "Take him, Marlowe". Pianist Morris stond een trapje lager dan Tatum, de King.

Circa **1949** neemt Lambert in de studio acht nummers op voor Rudi Blesh's Circle, acht jaar na zijn Bluebirds. Op You Tube is hiervan 25 minuten te horen; <https://tinyurl.com/bdzynzjm>. Laat u daar niet misleiden door de rode fake-elpeehoes 'The Unissued Circle Recordings - Recorded 1949'!

Op vrijdag 1 juli **1960** speelt Lambert tijdens het Newport Jazz Festival (voetnoot 3). Voor het avondconcert werd een groot publiek verwacht vanwege de klinkende namen die op het programma stonden. Willis Conover (1920-1996), veertig jaar lang jazzproducer voor de radiozender The Voice of America, mocht de muzikanten voorstellen: Louis Armstrong All Stars met Trummy Young, Barney Bigard en Velma Middleton, de Gerry Mulligan Big Band met Bob Brookmeyer en het Dizzy Gillespie Quintet. Donald Lambert stond 's middags als een van de 'Stride Piano Stars' gepland. Om 14.30 uur in het Freebody Park, Newport, Rhode Island. Ook Willie 'the Lion' Smith en Eubie Blake waren erbij. Het trio van banjospeler Danny Barker met Al Hall (bas) en Bernard Addison (mandoline) mocht wat assisteren. Wie beter dan Donald Lambert kon demonstreren wat stridepiano is? Hij speelt die middag solo 'Anitra's dance' en 'Liza'. In duo speelt hij 'Charleston' met Eubie Blake met begeleiding van het Danny Barker Trio. Na het concert werd aan de Lion zijn oordeel over Lambert gevraagd: "He'll do!". Waarop Eubie Blake zei: "He'll do? - Hell, he wiped us both off the stage!!!". Lambert overtroefde Eubie en The Lion die dag en dat wil wat zeggen!

...vervolg op de volgende pagina links

Beluister het Newportconcert hier:

<https://tinyurl.com/dyp5dw6c>

Lambert kwam nog eens in de studio op 1 maart **1961**, begeleid door drummer Howard Kadison, zijn vriend die hem soms begeleidde in Wallace's. Op 2 januari 1962 speelt Lambert nog negen nummers in Frank Wallace's High Tavern.

Donald Lambert woonde zijn laatste levensjaren aan nummer 257 van de Mount Pleasant Avenue in Newark. Vlak voor zijn dood werd hij opgenomen in het Martland Medical Center. Hij had dokwerker-pianist Big Ted Smith voorgesteld om zijn job tijdelijk over te nemen. Lambert zou echter niet meer terugkeren. Hij overleed na een korte ziekte op 8 mei **1962**, 58 jaar oud, in zijn woonplaats. Vivia Jacobs Lambert werd weduwe. Zijn twee zussen Olive Rutledge en Helen Bridgewater overleefden hem. Donald Lambert ligt begraven in het Princeton Cemetery, Mercer County, New Jersey. Zijn grafsteen werd meebetaald door enkele collega's, te bekijken via 'Find A Grave'.

Erik Carrette

Voetnoot 1

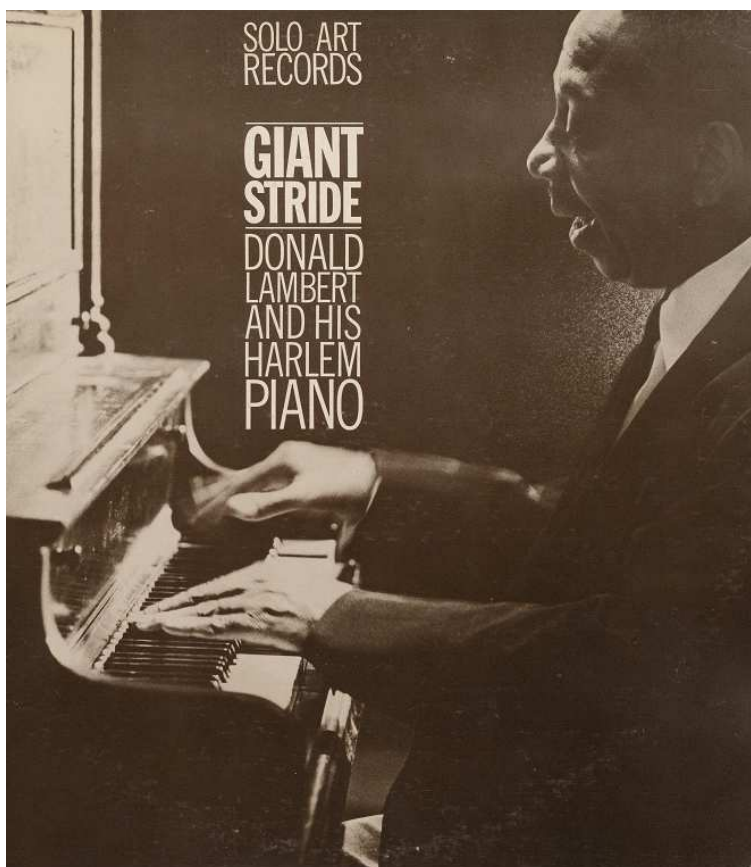
Een bijzondere uitvoering van 'Anitra's Dance' is die van het John Kirby Sextet van 19 mei 1939 in New York: Charlie Shavers (trompet en arrangeur), Buster Bailey (klarinet), Russell Procope (altsax), Billy Kyle (piano), John Kirby (bas), O'Neill Spencer (drums) (Okeh/Vocalion 4890). Trompettist en orkestleider Billy May (1916-2004) gebruikte hetzelfde arrangement voor zijn 'Anitra's dance' op 13 juli 1970 voor Capitol. En Art Tatum speelt Massenet's 'Elégie' op 22 februari 1940 in Los Angeles voor Decca.

Lambert in 'I know that you know':

<https://tinyurl.com/2694cb3x>

Voetnoot 2

Het is een aparte studie waard: tientallen fameuze muzikanten waagden zich aan stukken van klassieke componisten: Tommy Dorsey, Mildred Bailey, James Moody, Harry James, Woody Herman, Charlie Barnet, John Kirby en Benny Goodman. Stukken van Grieg, Mendelssohn, Paganini, Ravel ('Bolero!'), Rimsky-Korsakow, Schubert waren hen niet vreemd. Lambert heeft het niet op plaat gezet, maar ongetwijfeld kende hij de [...vervolg in de rechterkolom](#)

Donald Lambert op de hoes van een plaat met solowerk.

'Barcarolle' van Jacques Offenbach, uit de opera 'Hoffmanns Vertellingen'. Het is een enorme oorworm. Trombonist Tommy Dorsey vertolkt het op 12 juni 1937 (Victor 25887) en de bigband van Charlie Barnet (altsax) speelt het in New York op 27 januari 1941 (Transcription Performances 1941, Hep Records 53). In Frankrijk werd klassieke muziek gebruikt door pianist Jacques Loussier (1934-2019) met zijn trio Play Bach, met basist Pierre Michelot en percussionist Christian Garros. Elders in Europa door de Roemeense pianist Eugen Cicero (1940-1997). In Nederland verwierf pianist Louis van Dijk (1941-2020) met fluitist Chris Hinze faam met jazzinterpretaties van Bach-stukken. Brad Mehldau (*1970) waagde zich in april 2017 op het klassieke pad met 'After Bach'. John Lewis (1920-2001) had ook enkele werken van Bach.

Een collectie filmpjes waarin Donald Lambert figureert:

<https://tinyurl.com/mrawt6hn>

Voetnoot 3

Het Newport Jazz Festival 1960 kende een relletje rond een groep musici, onder wie bassist Charles Mingus en drummer Max Roach, die zich ten onrechte niet uitgenodigd voelde voor het festival. Candid-producer Nat Hentoff zag wel wat in de 'rebelen'. In november 1960 stonden een aantal van hen in de studio om onder de titel 'Charles Mingus And The Newport Rebels' een plaat op te nemen: onder anderen Charles Mingus, Max Roach, saxofonist-klarinetist Eric Dolphy, trompettist Roy Eldridge en drummer Jo Jones.

[Zie de volgende pagina voor nog een aantal discografische en bibliografische gegevens over stride-pianist Donald Lambert.](#)

DONALS LAMBERT BELUISTEREN:

Op Spotify en SoundCloud kunt u veel van Lambert beluisteren. Heel wat nummers uit de periode 1959-1962 zijn opgenomen op diverse data en plaatsen. Ze staan op Pumpkin 104 – ‘[Harlem Stride Classics](#)’, vijftien tracks uit 1959-1962, uitgebracht 1977;

Pumpkin 110 – ‘[Classics In Stride](#)’, veertien nummers op zijn tweede Pumpkin-album met hoestekst van Dick Wellstood, uitgebracht 1980;

‘[Meet The Lamb](#)’ – opgenomen in 1960-1961 in Frank Wallace’s High Tavern, zestien nummers op IAJRC 23, uitgebracht 1976;

‘[Giant Stride](#)’ – dertien nummers van 1 maart 1961, op SoloArt 44, uitgebracht op cd in 2005;

‘[Kings of Harlem Stride](#)’, Euphonic LP 1226, zes nummers van Lambert, correcte opnamegegevens onbekend, wellicht 1960 – hierop ook Stephen ‘The Beetle’ Henderson;

‘[Donald Lambert – Recorded 1959-1961](#)’ – vierentwintig nummers op Storyville 101 8376, met een hoestekst van Dick Wellstood, schoonheidsfoutje: de nummers van het Newport Jazzfestival zijn gespeeld op 1 juli 1960, niet op 7 juli zoals vermeld; op cd uitgebracht in 2003.

Lamberts collega James P. Johnson in 1946 in New York. P staat voor Price! (Foto: William P. Gottlieb)

DONALD LAMBERT ZIEN EN HOREN:

‘[The Complete Mike Lipskin Recordings of Donald Lambert](#)’, vijf uur pianomuziek met wel meer dan honderd stukken

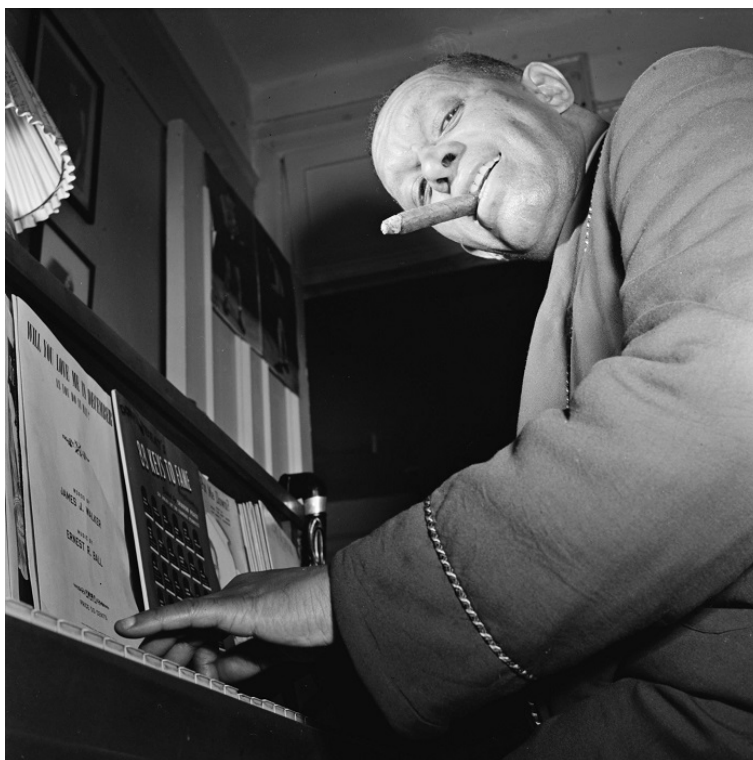
Jazzarchivaris Sterling J. Mosher III stelde ‘[The Complete Filmography of Donald Lambert In Chronological Order](#)’ samen, waarin de pianist te horen en te zien is: ‘Ten Minutes To Live’ (maart 1932) en ‘Veiled Aristocrats’ (mei 1932). Zangeres-danseres is Mabel Garrett (1908-1996). Ze vertolkt ‘Draggin’ my heart around’ en ‘Why can’t you love that way’. Begeleiders zijn Donald Heywood and the Dixie Serenaders. Met wat prestaties uit het 1960-Newport Jazz Festival.

Jan Evensmo is de samensteller van de discografie ‘[The Piano of Donald Lambert](#)’: www.jazzarcheology.com’.

‘[Bang a few notes: Howard Kadison remembers Donald Lambert](#)’

Paul Marcorelles schreef ‘[15 great solos for piano](#)’ van Donald Lambert uit, 104 pagina’s.

[Harlem Stride Piano Solos – Riccardo Scivales, 26 Classic Solos by the Greatest Jazz Pianists of the Swing Era](#), 173 pagina’s

Stride-gigant Willie the Lion Smith thuis in New York (1947). (Foto: William P. Gottlieb)

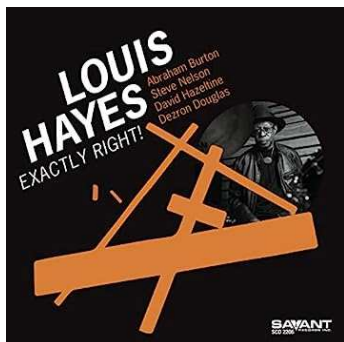
Meer dan 350 pagina’s bladmuziek zijn te vinden bij www.blueblackjazz.com, waaronder van Donald Lambert, maar ook van Fats Waller, James P. Johnson, Willie the Lion Smith

Op 15 juni 1990 werd in de Davies Symphony Hall in San Francisco de [Stride Piano Summit](#) opgenomen, ‘A celebration of Harlem Stride and Classic Jazz Piano, featuring the Music of Fats Waller and James P. Johnson’. Uitvoerders waren pianisten Dick Hyman, Ralph Sutton, Jay McShann, Mike Lipskin, met Harry Sweets Edison (trompet), Red Callender (bas) en Harold Jones (drums) (Milestone MCD 91892).

Erik Carrette

JAZZWEEK TOP DRIE

5 juni 2023

1 Louis Hayes

Exactly Right
(Savant)

2 Taj Mahal

Savoy
(Stony Plain)

3 Jae Sinnett's Zero To 60 Quartet

feat. Randy Brecker
Commitment
(J-Nett Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs

Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 juni 2023

Het Irka Zapolska Quartet staat in de Media Chart. (Persfoto)

[Dick Hovenga, Written in Music \(Netherlands\)](#)

RALPH TOWNER: At First Light (ECM)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

KENNY WHEELER: Gnu High (ECM, reissue)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

SEBASTIAN ROCHFORD, KIT DOWNES:

A Short Diary (ECM)

[Nuno Catarino, Jazz.pt \(Portugal\)](#)

THE ACRYLIC RIB: As Far As November (Fundacja Słuchaj)

[Henning Bolte, freelance \(Netherlands\)](#)

TAIKO SAITO: Tears Of A Cloud (Trouble in the East Records)

[Peter Slavid, LondonJazz News \(UK\)](#)

THE REMOTE VIEWERS: This Strange Place (self released)

[Patrik Sandberg, JAZZ \(Sweden\)](#)

MESHELL NDEGEOCELLO:

The Omnichord Real Book (Blue Note)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

ELVIN JONES: Live At Pookie's Pub (Blue Note)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

KNUT KVIFTE NESHEIM AND OJKOS:

Graosido (Taragot Sounds)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

AKI TAKASE: Carmen Rhapsody (BMC Records)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

BRÖTZMANN - BEKKAS - DRAKE: Catching Ghosts (ACT)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

DON KARATE - STEFANO TAMBORRINO:

Space Foresta (Hokkaidō Records)

[Yves Tassin, JazzMania \(Belgium\)](#)

DISHWASHER: Dishwasher (Sdban Records)

[Jos Demol, Jazzhalo.be \(Belgium\)](#)

JOËLLE LÉANDRE: Zürich Concert (Intakt)

[Christof Thurnherr, Jazz'n'More \(Switzerland\)](#)

ALFA MIST: Variables (Anti)

[Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv \(Latvia\)](#)

MIKĒLIS DZENUŠKA AND UZVARAS BULVĀRIS:

Satiksmes Mezgls (Jersika Records)

[Jacek Brun, Jazz-fun.de \(Germany\)](#)

PESH: Peshish (AMP Music and Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

DONNY MCCASLIN: I Want More (Edition Records)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

KASIA PIETRZKO TRIO: Fragile Ego (Warner Music Poland)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

GRIEVOUS BODILY CALM: Cascades EP (self-release)

[Krzysztof Komorek, Donos kulturalny \(Poland\)](#)

IRKA ZAPOLSKA QUARTET:

Perception Of Perception (self-release)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Norway\)](#)

KASPER TRANBERG: Nobody's Heart (April Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)